

JAZZENS FRIHET

Med båtarna kommer varorna och berättelserna från olika delar av världen. Det är så jazzen når Göteborg, via Svenska Amerikalinjens fartyg mellan Pir 97 på Manhattan i New York och Amerikaskjulet vid Stigbergskajen. Vissa personer har varit över USA och mött de nya stiluttrycken på klubbar och spelställen.

Andra lyssnar intensivt på de skivor som anländer, ibland med månaders förskjutning. Under åren precis efter andra världskriget blir Göteborg blir en av de viktiga musikaliska mötesplatserna, när ett antal nyfikna instrumentalisters vidöppna öron får fraserna att omvandlas och bli helt andra rytmer, melodier som stannar upp och tar oväntade vägar, harmonier det sprakar om.

De snabba växlingarna mellan swing, bebop och cooljazz under 1940- och 50-talen handlar om en mottaglighet för det som förändras, både tekniskt och mänskligt. Till de mest receptiva hör pianisten Bengt Hallberg och saxofonisten och sedermera skribenten Ingmar Glanzelius som lär känna varandra när de båda går på Vasa Läroverk. Glanzelius blir uppmärksam på den begåvade pianisten som spelar orgel under morgonsamlingarna, och då och då sticker in jazzfraser mitt i psalmerna.

I Gunnar Möllerstedts bok *Göteborgsjazz, Musiker och dansställen under 50-talet* berättar Ingmar Glanzelius om den viktiga bekantskapen med Bengt Hallberg: ”Tror det var 1945 vi började spela ihop på skoldanser. Bengt kunde Teddy Wilsons solon utantill och jag lärde mig ett fyrtiotal av Goodman på klarinett. Då kom skivor med Charlie Parker. Bengt och jag satt med vevgrammofon på halv hastighet och skrev ner denna hisnande och obegripliga musik. Då kom skivor med Tristano och Konitz. Bengt började spela som Tristano och jag försökte med Konitz. Så dags hade det blivit 1950, tror jag.”

Glanzelius och Hallberg är unga och hungriga på den nya musiken. Glanzelius, född 1927 och Hallberg fem år yngre, född 1932. En av spelplatserna i Göteborg är Wauxhall på Första långgatan och här uppträder